

Kun maa jeg med den ærede Ordfører antage, at de ikke ere nødvendige til Lovudkastets rette Forstaaelse.

Liebe: Jeg har været forhindret fra at være tilstede fra Sagens Begyndelse og kan derfor ikke vide, om de Udtalelser, jeg vil tilslæde mig at fremkomme med, allerede ere fremfattede. Det forekommer mig, at der ikke er tilstrækkelig Grund til at følge det ærede Udvalgs Indstilling om at udstyre § 1 i Udkastet, idet jeg nemlig antager, deels at der virkelig i og for sig er god Grund til at beholde den, og deels, at man vilde lægge Sagens Fremme særdeles Vanskeligheder i Veien ved at udstyre den. Der er vel i Udvalgets Betænkning sagt, at man ved at foreslaae dette har fulgt Fleertallets tidligere Anskuelse her i Salen. Dette er ogsaa ganske rigtigt, forsaavidt som Fleertallet her i Salen, da Loven første Gang foreslaa her, uægtelig erklærede sig for Loven i den Skikkelse, at § 1 — eller den tilsvarende § — skulde være borte, men det vil dog være i d'Hrr.'s Erindring, at der allerede dengang var en temmelig stor Deling af Stemmerne, og at de, som vilde holde paa S'en, og de, der vilde styre den ud, ei vare overmaade langt fra at staae lige. Da Loven derpaa, efter at have været i Landstthinget, kom tilbage til Folkethinget henimod Slutningen af Sessjonen — jeg troer endog, det var den aller sidste Dag i denne — og da igjen forelaa med § 1, som var sat ind i Landstthinget, saa var der ikke nogen saadan Tilbøielighed, selv fra Udvalgets Side, til at styre denne § 1 ud, idetmindste naar man skal dømmen efter de Udtalelser, der saaldt fra den ærede Ordfører, som nu atter er Ordfører, og fra det andet juridiske Medlem i Udvalget. Jeg mener derfor, deels at man ikke af Hensyn til Stemningen her i Thinget skal holde altfor stærkt paa at udstyre denne Paragraf, deels at man ikke skal gjøre det af Hensyn til Landstthinget, idet § 1 i sin nuværende Skikkelse foreligger som et Mæglingsforslag mellem de to Thing. Det var nemlig saa, at da Loven første Gang kom frem i Landstthinget, forandrede man § 1 væsentligt, saaledes at den gik betheligt videre endnu, idet man vilde, at der skulde gives Bestyttelse, ikke blot

mod den enkeltvise Gjengivelse i samme Kunstart, men ogsaa mod Gjengivelse i andre Kunstarter, og Landstthinget syntes at holde temmelig bestemt paa denne Mening, men af Hensyn til den Stemning, der viste sig her i Thinget, undlod man, da Loven atter kom tilbage dertil, at optage den tidligere § 1 og nøjedes med den, som den nu foreligger. Den fremkom saaledes som et Slags Mæglingsforslag, som ogsaa de to juridiske Medlemmer i Udvalget erkjendte — jeg veed ikke, om maastee hele Udvalget erkjendte det, da der kun saaldt Udtalelser derom fra disses Side. Det er dog nu aabenbart, at naar man udstyre denne Mæglingsparagraf, saa er det idetmindste meget sandsynligt, at Landstthinget ikke vil være tilfreds med Loven i den Skikkelse, hvori den kommer herfra; man vil enten optage den tidligere § 1, som meest tiltalte Landstthinget, eller i alt Fald den nu udstyre § 1, hvorved Lovens Tilendbringelse i denne Sessjon vistnok kunde siges at være bleven saa godt som umulig. De Herrer, som have nogen Interesse for Sagen, synes mig derfor at være opfordrede til at undgaae at lægge Vanskeligheder i Veien for Sagens Fremme ved at udstyre denne Paragraf. Men ikke blot Hensynet til, hvad der tjener til Sagens Tilendbringelse i denne Sessjon og til Forholdet mellem Thingene, er det, som bringer mig til at føre Ordet for § 1; jeg finder ogsaa, at Paragrafens Indhold i sig selv er en naturlig og billig Regel. Det forekommer mig nemlig, at man gaaer Bedkommende for nær, naar man ikke vil anerkjende en saadan Sætning som den, Paragrafen opstiller, thiøndt jeg vel med Udvalget er enig i, at det er en Bestemmelse, der i sin Gjennemførelse kan støde paa Vanskeligheder; men dette er ikke Noget, som ellers pleier at bringe Lovgivningsmagten til at standse. Det er vel en mindre fuldkommen Bestyttelse, der derved naaes, men det er dog altid en Bestyttelse, og naar de Bedkommende sætte Priis paa at opnaae den, hvorfor saa ikke indrømme dem den? Jeg troer ogsaa, at man har overvurderet de praktiske Vanskeligheder ved Bestemmelsens Anvendelse. Man har ligesom slaaet sig til No ved den Betragtning, at det ikke blandt Kunstnerne anses for Sømmeligt at bære sig ad paa den Maade, som her er Tale